Ч. 137 (12.793). Львів, вівторок 23. червня 1931. Pocztowa opłata zaplacono ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чверть-річно 15·00 "
Піврічно 30·00 "
Річно 60·00 "
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Над чим повинні подумати всі родичі.

Львів, 21. червня 1931.

Учорашній поклик Головної Управи „Рідної Школи“ до родичів, щоби вписували свої діти до рідних шкіл, повинен би казати сам за себе. Цей поклик у нормальних обставинах повинен би може складатися тільки з кількох слів: *„Вписи до всіх шкіл Т-ва „Рідна Школа“ від 27-го червня до 2-го липня!“* — без ніяких заохот, ніяких доказів, ніяких коментарів.

На жаль, переживаємо такі часи, що навіть найпростіші правди починають деяким людям видаватися сумнівними. Є громадяни, інтелігентні та на-пів освічені, що починають свої сумніви від того, чи нині дітям школа взагалі потрібна. Тому, що серед ріжних народів чути голоси про надмір інтелігенції та про перевагу ручної праці над умовою, роблять у нас фальшивий висновок про недоцільність шкільної науки, про затрату часу для загальної освіти.

Невже-ж ми належимо вже до народів, що мають за богато інтелігентних сил, невже-ж досі не відчуваємо страшного гніту тільки тому, що наша народня маса неосвічена або на-пів неграмотна? Чи наше національне життя було би дійшло до того розвитку, який нині бачимо, якби селянська маса не давала нашій інтелігенції щораз нових, освічених громадян і культурних провідників?

Є в нас люди, що находять ріжні докази, якими виправдують себе, чому не посилають своїх дітей до рідної школи там, де ця школа для них найближча, найдешевша та найвигідніша. Є численні випадки, коли ми мусимо, а навіть повинні у власнім інтересі користати із державних шкіл. Та ті багаті громадяни, що можуть учити своїх дітей одночасно в чужій школі і дома, самі найкраще знають, як важко їм дати дома науку рідної мови, історії та всіх інших предметів. Гляньмо на старших громадян, що дістали свою освіту в чужій мові. Це духові каліки; до смерти тягнуть вони за собою проклін, що думають не в рідній мові і говорять жаргоном: на найзвичайніші предмети з буденного життя, з природи, на яку дивляться, на поняття із поодиноких ділянок знання, які вживає кожна інтелігентна людина — вони не знають слів у рідній мові.

Які з цього наслідки в двох найцінніших здобутках нації: в науці та літературі? Досить би назвати ще нині десяток імен тих земляків, що служать своїм знанням і талантом чужинцям тільки тому, що змалку в школі не вивчили рідної мови.

Чуємо голоси, що наша молодь, яка кінчить нині школи, не може найти праці та посад. Та ніхто не доказав ще досі, що швидше находять заробіток люди без освіти, неінтелігентні. Саме в нинішній добі навіть звичайні робітники, не то вже ремісники, або люди практичних професій, перевищають своїх товаришів, коли мають більшу освіту.

Чуємо гасло, що в нинішніх часах молодь повинна в першій мірі звертатися до практичних професій. Та саме для практичних професій треба мати якнайбільше всесторонню освіту, треба мати ширший світогляд, щоби знати, в якому напрямку піти, згідно з власним талантом і для добра громадянства.

Про те, яка ріжниця між найскромнішою, найслабше вивінованою рідною школою і найбагатшою чужою, зайве казати. Ніякі матеріяльні вигоди й вигляди на карієру, які дає чужа школа, не можуть рівнятися з духовою атмосферою рідної. В установах „Рідної Школи“ працюють учителі з почування громадянського обовязку та з любови для виховної праці, свідомі ваги своєї праці.

До родичів належить виявити таке саме зрозуміння і виконати таксамо свій обовязок супроти своїх дітей і громадянства.

——o——

Проти баламучення опінії.

КОМУНІКАТ.

Деякі польські ґазети подали знову неправдиві вістки про переговори поміж УНДО й польськими урядовими чинниками. Ці вістки підхопила частина й української преси. Тому стверджуємо:

1. **Від зірвання відомих розмов на варшавському ґрунті весною ц. р. ніхто з членів УНДО ані ніхто з Української Парляментарної Репрезентації ніяких переговорів з ніякими урядовими ані півурядовими чинниками не вів і не веде.**

2. Від половини березня ц. р. відбулися у Львові три дискусійні вечорі у приватних домах з участю приватно запрошених гостей поляків і українців, з відчитами, які торкалися сучасного становища українців у Польщі на ріжних ділянках їх життя. Ці відчити були згодом друковані повністю у пресі. Відчити й дискусія над ними мали характер чисто теоретичний та інформаційний, при чому обі сторони згори виразно цей характер ствердили, рішучо застерігаючись проти невідповідного використовування їх у краю і за кордоном. Ніякі польські офіціяльні особи у тих дискусійних вечорах участи не брали, а взяли в них участь також представники гострої польської протиурядової опозиції.

3. В числі тих трьох дискусійних вечорів відбувся дня 13. ц. м. у приватному помешканні о. кан. Д. Лопатинського відчит посла З. Пеленського на тему польської державної господарської політики на українських землях. Цей відчит друкується тепер в „Ділі“.

Президія партії і УПР були і є докладно інформовані про зміст і характер тих дискусійних вечорів, яких ніяким чином ніхто не може вважати ні переговорами ні конференціями.

4. Взиваємо українське громадянство не давати віри вісткам, які постійно свідомо і злобно ширять наші національні й партійні противники на те, щоби сіяти серед громадянства заколот та підривати довіря до національного проводу.

Львів, 20. червня 1931.

Президія Українського Національно-Демократичного Обєднання та Української Парляментарної Репрезентації.

Кому з цього користь?

Уваги на тему польської господарської політики супроти українців.

III.

Ціль кооперативних установ та відношення до неї у світі й у нас.

Ціль наших кооператив і хліборобських організацій — та сама, що в цілому світі. Завданням цих організацій, це піднесення добробуту їх членів, при багатотисячному, масовому членстві у кооперативах — безпосередньою ціллю стає добробут громади. Ясно, що дальшу користь має з цього держава, в якій цей член кооперативи живе, в якій та хліборобська організація істнує. Отсі наскрізь економічні установи, які виходять — як сказано — в користь не лише члена, але й для цілої суспільности, а то й держави, стають скрізь у світі відразу предметом найбільш дбайливої опіки і громадських і державних чинників. Знаємо, що в цілому світі радо витають всяку економічну самоорганізацію громадян, бо в ній бачать один з дуже сильних засобів до поборення післявоєнних трудношів. Однак зовсім інакше ставляться відповідальні польські чинники до української економічної організації на українських землях в Польщі! Ніхто не хоче навіть завдати собі труду поливитися бодай на карту національностей Польщі, зложену польським ученим проф. Ромером, щоби побачити наглядно, яка велика українська територія у межах польської держави та призадуматися над тим, що чейже економічне виснажування такої великої території не може не відбитися некорисно на державі.

Залишім на боці справу експорту збіжа, яке, як дехто каже, не є масовим чисто селянським продуктом. Але чейже ніхто не перечить, що селянин є майже виключним продуцентом всіх експортових продуктів зі східних територій Польщі і то український селянин; туди належать: безроги, молочні продукти, яйця, лен, фасоля і т. д. Ці продукти творять, як відомо, дуже поважну суму в білянсі польської заграничної торговлі. Якиmиж методами ведеться той закордонний експорт? Є аксіомою, що здоровий, корисний збут селянських продуктів може бути переведений лише селянськими кооперативними установами, які кладуть собі за ціль не лише торгівлю, але й якостеве піднесення експортового матеріялу. Згадаймо лише, до якого ступня якости збутового селянського продукту, а тим самим і його риночної вартости, піднесли хліборобські кооперативи західних країв на чолі з Данією. Селянський продукт, збуваний на світових ринках цими організаціями, є пересічно два рази дорожчий від селянських продуктів, збуваних на тих-же ринках з Польщі. А чейже колись і в цих країнах не був селянський продукт якостево високий. Довела до цього виключно здорова хліборобська організація, оперта на силах селян. Здорові західно-европейські селянські організації так як і українські, не ставлять

Wyciąg z protokolu wspólnego z dnia 16 czerwca 1931 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 128 czasopisma „Dilo“ z daty Lwów dnia 12. czerwca 1931 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 274/31 na posiedzeniu niejawnem w dniu 16. czerwca 1931 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: I uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 11 czerwca 1931 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Dilo“ Nr. 128 z daty Lwów dnia 12 czerwca 1931 r. zawierającego: 1) w artykule pt. „Słowa i diła“ w ustępie a) od słów „Ne tilky ne zanosylsia“ do słów „Narodamy pohlyblujetsia“, b) od słów „z ohladu na te“ do słów „zakonnoho uzasadnenia“, 2) w artykule pt „Za schidnij obriad“ w ustępie od słów a) „sprawa schidnoji unji“ do słów „tradycyj schidnoi cerkwy“, b od słów „historja niczoho ne howoryt“ do końca artykułu 3) w artykule pt. „Wełyczawa ukraińska manifestacja w Tarnopoli“, a) od słów „W nedilu 7 c. m. wid rannich“ do słów „dobroho proczuchana“, 4) w artykule pt. „Z podwyhiw pt. Opil!“ w całości, 5) w artykule pt. „Nowynky“ a) od słów „Prowidnyk namahawsia“ do słów „zwołany ukraińskiej“ znamiona ad 1) zbrodni z § 65a) uk., ad 2) i 5) występku z § 302 uk., zaś ad 3) i 4) występku z § 300 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzial. redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17 grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 Dzpp. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu pod 1) pobudzić do wzgardy i nienawiści przeciw administracji Państwa, ad 2) wzywać i pobudzać do wrogiego ustosunkowania się przeciw sobie stowarzyszenia religijnego, zaś ad 3) narodowości, natomiast ad 4) i 5) wyszydzaniem, nieprawdziwemi twierdzeniami i przekręcaniem faktów podniecić innych do nienawiści i pogardy przeciw zarządzeniom, ad 4) władzy policyjnej w zakresie jej obowiązku utrzymania porządku na publicznem zebraniu, zaś ad 5) władzy szkolnej w zakresie wykonywania kontroli nad szkolnictwem, co odpowiada znamionom zbrodni z § 65a) uk. i występku z § 300 i 302 uk. Według §§ 487, 489, 493 pk., oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.

Przewodniczący: J. Antoniewicz wr.

Protokulant: W. Mikuszewski wr.

Za zgodność: Lipanowicz starszy sekretarz.

інших вимог до державних організмів, як створення догідних умовин розвитку.

Сучасне економічне положення Польщі відоме. В звязку з тим чуємо голоси, що треба безумовно не лише збільшити експорт хліборобських продуктів, але стреміти до підвищення якости тих продуктів. Одним словом, що до всіх хліборобських продуктів хотять застосувати *стандаризацію*, щоби в той спосіб стати гідним конкурентом на світових ринках. Хтож може перевести піднесення якости продукту селян, як не їх власні організації? Урядовою дорогою не вдалося цього зробити ніде у світі, не вдасться і в Польщі. Ніде у світі уряд теж навіть і не мріяв переводити це власними засобами. Коли українські хліборобські організації в інтересі цьогож хліборобства стараються поширити агрономічну культуру, то в цій праці в першій мірі стає на перешкоді відповідний урядовий чинник. Агронома „Сільського Господаря", що йде на село, щоби селянам голосити нові засади хліборобства, не допускається до села, не дається йому можности виголосити реферату, мовляв, не треба, бо є агроном „Виділу Повітового", який скаже все, що треба селянинові знати. Справа довіря селянина до його культурно-господарського інструктора не грає для урядових чинників ніякої ролі. Тимчасом ясно, що щоби український селянин — як кожний у світі селянин-консерватист — міг мати довіря до якоїсь організації, то мусить спершу переконуватися впродовж довгих літ, що та організація дійсно хоче йому добра. Тому наш селянин мав, має і буде мати довіря виключно до організацій збудованих його власними руками і майном, так кооперативних як і хліборобських. Але ба: кооперативні, чи хліборобські курси нам не дозволяється, або робиться їм такі трудноші, що курсу не можна провадити.

Коли розказувати комусь невтаємниченому в життя нашої країни на економічному полі, чи то чужинцеві чи й не чужинцеві, то вірити не хоче у факти, які здаються йому байками з тисячі й одної ночі. Чи чував хто таке, щоби на заложення кооперативи було треба щонайменше пів року, як це діється на Волині, Холмщині, Поліссю та й Підляшу. Скільки протоколів спишуть всякі постерункові, допитуючися чи дійсно селянин підписав статут кооперативи, чи він є дійсно громадянином Польщі, а коли і це все вже ствердять, то суд починає висувати чимраз то нові вимоги щодо зміни поодиноких речень статуту, хоч той сам статут був вже тисячу разів признаний, а вкінці доходить до того, що нпр. хліборобській кооперативі не дозволяють статутово вчити свого члена, як належить йому господарити. А коли вже й це поладнано, коли кооператива заложена, відкриє свою крамницю чи склад, то починаються дрібні щоденні шикани.

Пос. Зиновій Пеленський.

(Продовження буде.)

—o—

Мексикансько-український вечір

в Ню-Йорку.

200 мексиканських гостей в салі Авраменка. — Початки зближення між двома народами.

Ню Йорк, кінець травня 1931.

Колиб мексиканську марімбу запрягти до гри для українського танку, то можна створити чудо, якe не лише самий мексиканськo-еспанський світ приневолив би зірватись на ноги в часі вистави і кричати з цілої сили серед одушевлення, але й той холодний американський англьо-саксонський джентельмен, що сидить неначе мумія в театрі, підскочив би на своїм сидженні. Така була загальна опінія учасників-видців на мексиканськo-українськім вечорі, що відбувся 6. ц. м. в школі національного танку Василя Авраменка в Ню Йорку, заходами і на прохання мексиканських патріотів під проводом генерала Монтера та секретаря мексиканського консуляту в Ню Йорку для взаїмного зрозуміння і використання культурних цінностей обох народів.

Марімба — це інстумент, подібний до цимбалів, одначе без порівнання більший і в будові подібний до стола на чотирьох ногах, а крім цього знадоблений рурками, подібними до рурок органів; звуки видає подібно до звуків фортепяну, коли по марімбі вдаряють мексиканські мистці гумовими молоточками.

Характер українців — це вдача ягняти в порівнанні з темпераментом мексиканським, коли ці правнуки передісторичних маїв та історичних азтеків, змішавшися з наїзниками еспанцями, глядять на козацький герць, виведений школою танків Авраменка.

І здивовані мексиканці були, коли почули, що то танцюють діти родичів, які походять з краю, що по англійськи вимовляється Ґаліше, зовсім таксамо, як та Ґалісія, з котрої походить багато тутешніх мексиканців. І багато учасників вечора тоді припадково довідалася, що українська Галичина й еспанська Ґалісія мають лише спільні назви. Але проте це зблизило оба народи.

Мексиканці прийшли такою силою, що ледви двісті з них могли увійти до невеликої салі школи танків Авраменка. Це була несподіванка, бо такий вечір не був плянований.

А прийшли мексиканці з повним приготуванням: з музикою, з танцюристами, із співаками, з декляматорами, з театральними діячами, повбирані або в вечерній стрій західних народів, або в мексиканськo-індіянські костюми, або із своїми великанськими капелюхами-сомбрерами, чи таки в аристократичних еспанських ліберіях. На диво, деякі мексиканські строї, особливо жіночі, всеціло нагадували українські в красках, лише в крою були зовсім непідхожі до наших. На салі не чути було найменшого упередження до тих наших гостей, які шукають зближення з нами, українцями, і заявляють свою вдячність нам, що можуть спільно з нами порозумітися.

І дійсно ми розуміли себе: українці мали правдиву приємність відкрити перед собою зовсім інший світ, якого дотепер не бачили, а може й мало що про нього чували. А мексиканці одушевлялись українським танком, бо нічого іншого не було плянованo на цей перший вечір. А коли при кінці появився мексиканський прапор а ціла авдиторія встала, щоби відспівати патріотичні мексиканські пісні, то самочинно українська дівчина розвинула й український прапор на сцені, а серед них замаяв ще й американський. І ту прегарну картину саме опівночі схопив фотограф на фільму і вона піде незабаром до столиці Мексика для розголосу про перше порозуміння двох собі досі незнаних націй: української і мексиканської.

С.

Театральна площа і наш театр.

Звідомлення з наради анкети.

В дні 15. ц. м. відбулась нарада анкети представників деяких львівських установ, скликана головою Комітету будови українського театру д-ром Костем Левицьким у справі будови національного дому зі салею.

Зібраним представникам наших львівських установ зясував провідник наради д-р Кость Левицький стан цієї справи і просив, щоби вони висказали свої думки щодо плянованого забудовання площі, положеної на стоці вулиць Льва Сапіги та Сикстуської у Львові.

Після довшої дискусії приявні, згідно з внеском д-ра Миколи Шухевича і радн. Осипа Дрималика, приняли одноголосно такі рішення:

1) щоби згаданої площі не продавати в інші руки;

2) щоби вибудувати на ній комірний дім з відповідною салею;

3) щоби покликати до діяльности дві секції: правно-фінансову і технічно-будівельну, зложену із запрошених осіб, які негайно візьмуть на себе підготовчу працю до остаточного вирішення справи;

4) щоби попрохати інж. Ол. Пежанського зладити нарис пляновoї забудови тої площі та

5) висловити надію й побажання, що Краєве Товариство опіки над інвалідами приступить до участи в такій важній справі.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 23. ЧЕРВНЯ 1931.

Е. ОНАЦЬКИЙ.

ЛИСТ ІЗ РИМУ.

ФІЛЬМИ ПРИРОДНИХ КОЛЬОРІВ.

Чи кольори необхідні? — Німе мистецтво. — Недосконалість звукових фільм. — Стереоскопічне кіно. — Кольорова фотографія. — Винахід італійця.

Джон Раскін, славний критик мистецтва запитував одного разу, що було би зі світом, якби всі квіти були сірі, все листя було чорне і небо завжди рудовате. Певно, що око до того швидко звиклоб (до чого не звикає око!) і вважало би те все таким-же природним, як білі мармурові статуї, або однобарвні сірі гравюри та фотографії. І жили би люди отак у безбарвному однотонному світі і навіть не відчували би будьякої необхідности в яскравих кольорах.

Певно, кольори і барви в житті не є необхідні. Але скільки радости, скільки багацтва відчувань додають вони! Як прикрашують оточення людини і підносять її душу до насолод чистого естетизму!

І коли з цього погляду ми підійдемо до кінематографу, то зрозуміємо витрати міліонів долярів і зусилля техніків та вчених, щоби осягнути на фільмах, замість звичайної проекції у білих і чорних тонах, кольорової стереоскопії.

Ще так недавно прихильники „німої" Музи заявляли, що кінове мистецтво є саме тому нове досконале мистецтво, що воно „німе", що воно має завдання самою мімікою та рухами відбивати найтонші відрухи людської психіки та цілого життя, відмежовуючись тим від театру, що мав звертати головну увагу на розвиток вокальної експресії. Але той, хто оглядав так зване тонові фільми, тяжко зносить тепер справжню „німу" фільму. Глядач не може вже добачати в кінових образах — справжніх осіб, — він бачить у них лише тіні, якими вони фактично і є. І це доказує, що брак звуку (і слова) в німій фільмі був справжньою хибою, а не характеристикою кінового мистецтва, — хоча б воно — внаслідок свого динамізму і вимагало, щоби вживати розмов якнайменше.

Звукові фільми ще не є досконалі, — зокрема людські голоси виходять неприродно, — а проте вони ослабили враження німих фільм. Те саме буде зі звичайними звуковими фільмами, коли глядачі пізнають фільми в природних кольорах та в релєфних (стереоскопічних) образах. І аж тоді кінове мистецтво буде справжнім мистецтвом, що — як театральне — включатиме в себе музику, поезію, архітектуру, малярство і різьбу. Та воно буде досконаліше за нього, бо не буде звязане ані з місцем, ані з часом, ані з настроєм тої чи іншої публики, і разом з тим розпоряджатиме далеко більшим багацтвом засобів для відбиття і синтезування життя. І — в відміну від театрального мистецтва — воно матиме ще одну величезну перевагу — залишатиме слід свій у прийдешніх століттях, і то не лише в творах авторів, а і в творах артистів, що зможуть зафіксувати навіки свої драматичні відтворення.

До стереоскопічного кіна ми можливо ще так скоро не дійдемо. Що правда, минулого року італійський інжинір Аскарі, після років довгих студій та експериментів, демонстрував свої здобутки на цьому полі, але вони зводяться лише до більшої чіткости фотографії, — простоірінь між ріжними площинами не виступає в нашому мізку з такою безпосередністю, як у стереоскопі.

Коли ми дивимося нашими очима, що віддалені одно від одного приблизно на три цалі, на собаку під муром, тоді ми фактично маємо від собаки два образи, які і змішуємо несвідомо в один образ у нашому мізку. Це дозволяє нам (саме через те, що ми дивимося на собаку під двома кутами зору, які відповідають ріжній позиції наших очей) пізнавати, що собака є не в мурі, але перед ним. Коли-ж ми заплющимо одно око, ми вже не можемо відріжнити собаку від муру, нам здається, що вони знаходяться в одній площині. В стереоскопі камера з двома обективами заступає людські очі, і таким чином, фотографуючи, можна здобути дві фотографії ледве-ледве відмінні одна від другої, які дають враження релєфної фігури, саме тому, що на них дивимося через два скла. Отже ми не можемо мати фільми зі стереоскопічним ефектом, аж поки не матимемо цілком нових кінових апаратів, що — дотепер — мають лише одно скло.

Щодо кольорової фотографії, то вона вже давно дала деякі практичні наслідки, і навіть в кінематографії всі ми, очевидячки, бачили такі останні досягнення на цьому полі як „Король джезу", або „Якби я був король...", зроблені по американській системі.

Ця система далеко не досконала: чіткість фігур і річей зникає, деякі кольори, як білий, що зрештою є базою всіх інших, виступає на фільмах лише — „приблизно", — і — що нам головніше — виготовлення фільм цією системою (технікольор) вимагає таких страшних затрат гроша і терпцю, що лише Америка, і то вельми неохоче, наважилася досі реалізувати її. В наші часи, міміка в кіні дійшла в дійсності вже до такої досконалости, що для підтримки ілюзії та гармонії в цілому необхідно, щоб і всі інші елементи знаходилися нарівні тої артистичної досконалости, — і тому власне „приблизна" кольорація фільм не так піднесла артистичну вартість фільми, скільки її обнизила.

В справі виїзду на »Міжнар. Кольоніяльну Виставу« в Парижі.

КОМУНІКАТ Т-ВА „ПЛАЙ".

Українське Туристичне Товариство „Плай" подає отсим до відома такі інформації щодо виїзду на Міжнародню Кольоніяльну Виставу в Парижі: Про пашпорти на кольоніяльну виставу кожний мусить старатися у місцевім старостві. Спеціяльних пільгових пашпортів на виставу нема. Залізниця зі Львова в один бік III-ою клясою поспішного поїзду через Німеччину зі знижкою на франц. зал. коштує около 180 зол., через Чехословаччину, Австрію і Швайцарію ок. 200 зол. Французька віза на виставу коштує 2 зол., карта вступу до всіх павільонів на виставу 9 зол.

Тому, що багато українців вибирається на виставу, а їдуть у ріжних часах і незорганізовано, Т-во „Плай" просить усіх прогульковців подати на адресу Т-ва приблизний час свого відїзду з краю і побуту в Парижі, щоби Т-во мало перегляд і могло давати бажаючим потрібні інформації. Т-во „Плай" хоче також назначити та оголосити в пресі один або кілька речинців зустрічі українських прогульковців у якімсь з паризьких українських льокалів з українською громадою в Парижі. До цього потрібно йому знати час побуту українських прогульковців у Парижі.

Адресувати: Т-во „Плай" на руки д-ра К. Паньківського, Львів, Чарнецького 26.

Сокільський виступ у Станиславові.

Станиславівське громадянство і сокільська ідея. — Прилюдні вправи Соколів і Лугів. — Живемо, чи животіємо?

В р. 1902. засновано сокільське гніздо у Станиславові. Про це памятає певне ціле старше громадянство, одначе — воно не хоче знати, що Сокіл не лиш основано, але він донині істнує і веде працю.

От 7. ц. м. відбулися прилюдні вправи заходом станиславівського Сокола (Соколів і Лугів із поблизької околиці). Пишу станиславівського Сокола, хоча це була праця кількох одиниць, як д-ра Чорненка, д-ра Борисевича, Боднарчука, Білогубки, Безушківної і Зубалівної. Їм у першу чергу приходилося свято орґанізувати й вивчувати вправ. Якщо зважити, що їх вже бачилося при громадянській праці, то дивним стає, що бракує людей на зміну.

До сокільських вправ стануло 164 особи, до лугових вправ стануло під проводом Гриця Чабана, В. Сторожука і Кузьмика 141 осіб, разом 305 осіб. Точки перепліталися: раз виступ луговиків, раз соколів чи сокілок. Усі вправи випали добре й рівно. Дуже вибивалися своїм народнім одягом Микитинці під проводом Романцівної і наглядно свідчили, що краси народнього одягу не заступиш ніякими міськими фаталашками чи навіть одностроями. Прегарно віддали між іншими точками луговики з Милования аркана в народній ноші.

Що між вправляючими не бачив я ні одного студента ні студентки, це нині звичайне у нас явище. Казали, що студенство навіть не належить до Сокола, але таксамо і в Лугах не працює. Громадянство Станиславова теж не зацікавилося виступом і публики було обмаль.

Так воно є, що ми волимо животіти, як жити.

С. Гайдучок.

Але саме тепер італійцеві інжинірові Ґвалтієротті пощастило знайти цілком нову (відмінну від хемічної методи технікольору) методу творення фільм у природних кольорах, і то не лише в ґаммі двох основних тонів (червоний і зелений), як у технікольорі, але в усьому необмеженому багацтві **всіх** барв і їх відтінків. Я мав нагоду бути присутнім при демоструванню інж. Ґвалтієротті при численній публиці запрошених артистів, знавців та письменників, наслідків його пятнацятилітньої роботи і перевірював свої враження із враженнями глядачів. Чув я тут загальні оплески, викликані... звичайно китицею квітів. Мав нагоду кривитися і відчувати оскому, коли на екрані передімною різали... цитрину, настільки образ був живий, настільки реальний. І мав рацію мій сусід італійський журналіст, кажучи, що кіно найшло несподівано новий досконалий орган для найточніших і наймогутніших симфоній світла і барв, — орган, що передає нам, окрім кольорів картини, його живу атмосферу, його глибоку тональність. З таким органом можна тепер пережити й відчути цілу історію світового мистецтва, — можна з документами в руках давати біографії великих мистців в найглибших відрухах їх творчого духа — на підставі їх власних творів, доступних досі хіба спеціялістам та багатим аматорам.

І власне в цьому величезному кроці на шляху до оживлення фільми, ми несподівано дійшли до винайдення релефности, — бо саме завдяки ріжним барвам виступила помітна ріжниця також у ріжних площинах.

В Італії вже заснувалося акційне товариство для виробу фільм нової системи інжиніра Ґвалтієротті, до речі незвичайно економічної, що не вимагає ані нових апаратів, ані спеціяльних установ.

—o—

Студентські справи.

Студії на високих школах у Женеві.

Швайцарське містечко Женева відоме серед українців як осередок світової політики, зате дуже мало хто з нашої молоді знає, що в Женеві є високі школи, на яких можна дуже добре студіювати, може й краще, ніж на інших центрах світа. Поза студіями по школах й поза ними можна дуже богато навчитись, а передовсім пізнати чужинців з цілого світа, які до Женеви зіздяться на студії.

Женева має около 140 тисяч мешканців. Положена над Женевським Озером з одного боку окружена Альпами, а з другого Юрськими Горами. Панує мова французька, але можна порозумітись й німецькою, бо німців тут дуже богато. Має вона університет зі всіми факультетами, правничим, фільософічним, природничим, фармацевтичним і медичним. Студії тревають від 8 до 10 семестрів, а на фармації 5 семестрів з одним роком практики. Крім університету є висока торговельна школа, американська школа фізичного виховання, досить дорога музична школа Жак Даль-Кроза, високий педагоґічний інститут Руссо, що стоїть нарівні з університетом і дентистичний інститут, в якому студії тревають 8 семестрів.

Викладова мова французька, лише в школі фізичного виховання анґлійська. Звичайно наші студенти бояться все виїзду за кордон, бо не знають мови. Однак це не страшне. Для вивчення мови є ріжні курси та й поза курсами є чимало нагод. Взагалі у школах на мову не звертають головної уваги. Можна й погано знати мову, а вчитись добре. Зрештою у Женеві є вже тепер українська студентська корпорація „Україна", що всякому у всьому радо поможе. Ніяких іспитів з мови не треба складати. До вивчення мови дається богато часу і при цьому не тратиться жадного семестру.

Умови прийняття до шкіл дуже легкі. До прохання у французькій мові долучується лише матуральне свідоцтво чи з державної чи приватної середньої школи навіть без права прилюдности. Метрики й опису життя зовсім не треба. На зимовий семестр прийом треває до 20. грудня. Семестр зимовий починається 15. жовтня, а літний 15. квітня. Коли хтось переходить до Женеви з іншого університету, то потребує мати лише свідоцтво відходу. Всякі іспити і прослухані семестри зачисляються.

Трудно одержати лише швайцарську візу. Однак зробивши прохання на приняття, можна бути певним, що кожного приймуть. Тоді університет висилає порученим листом спеціяльний цертифікат і на підставі того цертифікату швайцарські консуляти видають візи без перешкод.

Вписове з імматрикуляцією коштує 5 дол., а семестральні оплати від 35—40 дол. За годину в семестрі платиться 6 франків, а за лябораторії — в залежності від фаху. Помешкання досить дешеві і легко можна їх найти. Дешеві харчівні дають добрі харчі. На повне удержання треба від 25—30 дол. місячно.

Саме місто чистеньке і дуже приємне. Мешканці дуже ввічливі і не дають чужинцеві відчути, що він чужинець і що мови не знає, як це трапляється по інших містах. Всюди й у всім поможуть. Окруження міста дає змогу робити дешеві і гарні прогульки. Процвитає тут всякого рода спорт. В університеті студіює 46 націй з цілого світа. Всіх студентів є около 1500. В такому середовищі ніхто не може почуватися самітним. Товариське співжиття дуже розвинене.

Зима тут дуже лагідна, можна її легко і без небезпеки простуди перебути в літньому плащі, а то й без нього. Помешкання винаймаються разом з постіллю, отже з дому не треба брати нічого. Літо поміркoване. Коли трошки горяче, то вся публика сидить в озері, купається.

Українська студентська корпорація у Женеві „Україна" має широкі звязки з ріжними тутешніми організаціями. Крім того є студентський хор, що частенько дає виступи, а навіть в радіо дає концерти. Корпорація дасть кожному всяку допомогу.

За інформаціями підчас ферій звертатись треба на адреси:

Theodor Martyniuk, Derman, Pow. Zdolbuniw, Wolyn, або на адресу:

Monsieur Placyd Tracz, 4, rue Blanche, Genève-Suisse.

На відповідь треба залучити почтову марку.

—o—

Ґраната вибухнула на зал. двірці у Львові.

Дня 20. червня у Львові працювали робітники біля черновецького залізничого двірця при направі залізничого шляху. В 1. год. 58-літній робітник Антін Баша зачепив лопатою за ґранату. Хотів видобути ґранату зі землі, та вона вибухнула. Робітники, що працювали невподалеки побачили, що робітника окутав дим. Коли прийшли на місце, застали робітника неживого: черево розірване, ноги й руки лежали далеко відірвані. Вибух вирив велику яму в землі.

—o—

Криваві заворушення в Америці.

В гірничих округах Огайо й Пенсилвенія страйкує від кількох місяців 20.000 шахтярів. В Кентокі між страйкарями і копальняною сторожею є наче воєнний стан. У сутичках було кількох убитих і ранених.

Наша інтеліґенція, наше духовенство й учительство, наше освічене й освідомлене міщанство й селянство і наше патріотичне робітництво, всі громадою подбають про те, щоби найбільше число нашої **найздібнішої** дітвори зголосилося та здало вступний іспит до **першої кляси всяких середніх шкіл у всіх наших містах!**

З листів до Редакції.

До Хв. Редакції „Діла" у Львові.

Шановний Пане Редактор.

З приводу видрукованого в ч. 134 „Діла" листа п. Ф. Дутка, що відноситься до редакції ЛНВ-ка, прошу дуже умістити цей мій лист:

1) Неправдою є, що п. Ф. Дутко не був запрошений до співробітництва в ЛНВ., правдою є натомість, що, запрошений до співробітництва, він приносив до мене, як до редактора, свої твори, з яких деякі в ЛНВ. друкувалися. Отже тим самим п. Ф. Дутко був фактичним співробітником ЛНВ. і як такого мала редакція повне право містити його імя на листі своїх співробітників, незалежно від того, що аж до травня ц. р. п. Ф. Дутко ні устно, ні письменно не заявляв редакції про своє бажання бути скресленим з листи співробітників ЛНВ.

2) Щодо причин, які спонукали п. Ф. Дутка виступити з числа співробітників в ЛНВ. і які — він каже — повстали через „неетичну" поведінку редакції, яка нібито „проти волі" автора С. Черкасенка помістила один його твір („Цвіт Папороті"), то зауважу, що та песа Черкасенка зявилася в ЛНВ. в **липні 1929**, а консеквенції з того „неетичного" поступку редакції, п. Ф. Дутко витяг — в **травню 1931**, цебто майже два роки пізніше, натомість — лише місяць пізніше — по появі в „Нов. Шляхах" проскрипційного списку співробітників ЛНВ. Ця обставина і дає мені право обстоювати при правдоподібности версії ЛНВ., що до причин наглого виступу п. Ф. Дутка з числа співробітників ЛНВ.

3) Неправдою є, що ЛНВ. помістив „Цвіт Папороті" Черкасенка „проти волі" автора, натомість правдою є, що цей твір автор прислав до друку до ЛНВ. і згоди на друк ніколи не відкликував, заявляючи навіть в червні 1929 р., що йому „байдуже до того, чи зявиться у ЛНВ. чи ні" той його твір, вже друкований в одній американській часописі і зрецензований в більшовицькій пресі, отже такий, що не міг (своєю протибільшовицькою тенденцією) — „скомпромітувати" співробітника „Нових Шляхів".

З поважанням **д-р Дм. Донцов.**

Львів, 19. червня 1931.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

АМЕРИКА ВІДКЛАДАЄ СПЛАТУ ДОВГІВ.

Америка помагає Німеччині.

През. Гувер після повороту з обїздки по середущо-зах. стейтах мав довшу нараду з держ. секретарем Стімсоном, а потім приняв провідників політ. груп сенату та держ. підсекретаря Мільса. До Вашінгтону покликали теж президента фін. комісії сенату. Все те й наради Мелона й Мекдональда говорять про зміни в фінансовім ам.-евр. положенні.

Кажуть, що през. Гувер є за тим, щоби відложити на 1—2 роки міжсоюзні сплати для Зл. Держав, а це й спричинило би відложення німецьких сплат. Друге предложення передбачує заключення умови, на основі якої Банк Зл. Держав признав би Німеччині довгоречинцевий кредит, забезпечений німецькими кред. резервами. „Івнінг Стар" повідомляє, що американський уряд предложить відложення міжсоюзних довгів під умовою, що ті держави згодяться відложити на якийсь час німецькі репарації. Рівночасно фінансові кола піддержують думку, щоби Федеральний Банк признав Німеччині кредиту 300 міл. мар.

Останні телеграми повідомляють, що **през. Гувер заповів, що Злуч. Держави відложать на один рік усім зінтересованим державам довги, які вони винні Злуч. Державам.**

През. Гувер переслав меморіял шефам усіх закордонних дипл. місій у Вашінгтоні. Уряд Зл. Держав пропонує відложити на 1 рік усі сплати, які виходять із союзних зобовязань держав, репараційних зобовязань і довгів, затягнених на репарації. Відложення це не торкається союзних урядів супроти приватних людей. Коли конгрес згодиться, амер. уряд готов відложити належні йому з титулу довгів союзних держав сплати на 1 рік, починаючи від 1. липня 1931 р., наскільки держави-вірительки згодяться відложити на 1 рік сплати, що випливають із союзних зобовязань. През. Гувер звертає увагу, що ам. уряд тому не брав участи в переговорах у справі устійнення висоти німецьких репарацій, бо управильнення світових міжсоюзних довгів супроти Америки оперте на основі, яка не є в ніякім звязку з нім. репараціями Справа нім. репарацій належить до евр. питання, з яким Америка не має нічого спільного. През. Гувер є проти всяких проектів, які домагаються, щоби Америка скреслила довги союзних держав.

Телеграма Гінденбурга до Гувера.

„Монтагспост" повідомляє, що през. Гінденбург вислав до през. Гувера телеграму, в якій каже, що з огляду на тяжке положення Німеччини годі подумати, щоби Німеччина могла довше видержувати наложені на неї репараційні тягарі. Гінденбург навязує до слів през. Гувера про положення Німеччини та звертає увагу, що заповіджена з Америки поміч мусить прийти можливо якнайскорше, наскільки має бути успішна.

Д-Р БУРЕШ УТВОРИВ АВСТР. УРЯД.

о. Зайпель зрікся створити уряд. През. Міклас поручив місію створення уряду начальникові Дол. Австрії, Бурешові. На чолі кабінету станув д-р Буреш, віцеканцлерство і закорд. справи одержав знову д-р Редліх. Зрештою склад кабінету той сам, що попереднього.

ІТАЛІЯ І МАНДАТ НАД ПАЛЕСТИНОЮ.

Зачувати, що італійська делегація хоче предложити Лізі Націй внесення, аби Ліга взяла в безпосередню адміністрацію Палестину, Трансйорданію і Сирію. Так Італія хотілаб забезпечити собі більший вплив на країни Близького Сходу. Кола близькі до Ватикану піддержують італійський проект.

НОВА М. РАДА В СТРИЮ.

Від 1. до 19. червня відбулися в Стрию вибори з 4 кол до міської ради. Вибрали 11 українців, 20 поляків, 17 жидів.

КАТАСТРОФИ ПОЛЬСЬКИХ ЛІТАКІВ.

На летунськім майдані в Лавіци біля Познаня зударилися два польські військові літаки й стали спадати. Капраль-пільот Наперала вискочив із літака, та замотався в линвах і апарат тягнув його на діл. Пільот згинув під румовищем літака. Занозінський, пільот другого літака, вискочив із апаратом до спадання та поранився тяжко. В грізному стані забрали його у шпиталь. Оба літаки знищені зовсім.

Біля Тарнова загорівся у повітрі військовий шкільний літак. Із горіючого апарату на висоті 60 м. вискочив обсерватор капр. Рута. Він відбився від землі та набився на паркан. Руту відвезли в безнадійнім стані у шпиталь. Літак згорів разом із пільотом серж. Клімшою.

ДВІ ЗАЛІЗНИЧІ КАТАСТРОФИ БІЛЯ ЛЬВОВА.

У неділю ок. 8. год. рано біля залізничої стації Домажир на шляху Львів-Янів перейшла велика хуртовина. Тоді то стояв на шинах порожній товаровий вагон. Сильний вихор чучув вагон він пігнав та забарикадував шлях для поїздів, що мали надїздити. За кілька хвилин надійшов особовий поїзд ч. 5024, що їхав зі Львова до Янова. Зворотничий в Домажирі в ост. хвилі скрутив зворотницю та пустив поїзд на другі шини. Потім візвали зі Львова ратункову льокомотиву, вона усунула вагон і поїзд відїхав до Янова.

Між Зашковом і Бруховичами маневруючій льокомотиві трісли шруби, вона вискочила зі шин і забарикадувала шлях. Поїзди, що їхали до Рави Руської та Львова мусіли зупинити. Робота ця тревала ок. [illegible] год. і щойно тоді поїхали поїзди в дальшу дорогу.

ГРАД.

20. ц. м. перейшла град. туча над Моршином, Болеховом і Долиною. Град величини курячого яйця заподіяв великі шкоди. Синевідсько і Семигинів потерпіли дуже від граду.

У Болехові й околиці падав град величини волоського горіха. Заподіяв великі шкоди в засівах і огородах, а в місті вибив ок. 200 шиб.

У суботу попол. перейшла градова туча над сяніцьким повітом, головнож над селами Липовець і Черемша. Град доходив до величини голубячого яйця. Плоди в тих громадах знищені до 50 проц.

ОВОЧЕВИЙ ПОСП. ПОЇЗД ІЗ ЗАКАРПАТТЯ.

Управа чсл. залізниць завела в літньому часі кілька т. зв. „овочевих поспішних поїздів". У сх. країнах ЧСР. на Словаччині та Закарпатській Русі зродили дуже овочі, головно бреськині, виноград і т. д., Надмірну скількість мають зужити в краю, тому вивозитимуть до зах. країн: Шлеська, Моравії й Чехії, головнож до великих міст. Щоби ті овочі не зіпсувалися підчас довгого кількадесятигодинного транспорту, управа залізниць установила спец. товарові поспішні поїзди, які з головної овочевої стації поїдуть просто до Праги, а зупинятимуться лише в кількох місцях, так що до 24—40 годин ті овочі могтимуть бути на праському базарі.

—o—

Дописи.

ПІДВОЛОЧИСЬКА. **(Концерт Шевченка).** Дня 31. травня ц. р. уладжено Шевченківський концерт заходом філії Т-ва „Просвіта" при співучасти хорів читалень громад: Задnишівка, Богданівка, Коршилівка. Концерт був намічений на місяць квітень при співучасти хорів читалень Камінок та Супранівки, одначе вони відказались від участи, через що пересунено свято на місяць травень. Організація свята йшла доволі тяжко. Минулорічні події вплинули досить відемно на розвій просвітянської праці. До того коли на кілька днів перед концертом хористи у Заднишівці виходили по пробі, з виділ читальні по своїм засіданні з Народнього Дому, патруля КОПУ забрала більше як 20 людей до касарні, де передержала їх цілу ніч під голим небом і щойно слідуючого дня після списання протоколів випустила їх наволю. Коли взяти під увагу ті обставини, серед яких велася праця, то концерт випав дуже добре. Саля була переповнена місцевим громадянством, багато гостей прибуло також з провінції. Хор читальні в Богданівці співав доволі добре, сольо в „Заповіті" випало троха гірше. Заслуговує на похвалу дириґент п. Атаманюк, котрий як 63-літній старець прибув з хористами піхотою та причинився багато до улаштування концерту. Хор читальні в Заднишівці співав назагал добре, одначе можна було запримітити слабу підготовку хору. При більшій охоті хористів та праці дириґента п. Назара, як також при більшому заінтересуванні виділу читальні хор може вибитися на перше місце в цілому районі. Хор читальні в Коршилівці співав може найкраще, а при тім зі смаком дібрані народні строї та спокійне поведення хористів підчас співу зробили гарне враження на присутніх. Треба згадати, що багато труду і праці вложила в це п-і Кононенкова з дочкою, які прибули разом з хористами та цілий час ними опікувалися. Деклямація „Тополя", що її виголосила п. Щурівна Ярослава, випала добре. Деклямація „До живих і мертвих", яку виголосив з чуттям п. Орест Бабій, піднесла духа та захопила присутніх. Подобалась вона також і місцевій поліції так, що другого дня цей деклятор мусів іще раз деклямувати її на постерунку державної поліції. Не помогло позволення староства в Скалаті, де текст пісень та деклямацій був поданий у відписах на 14 днів наперед. Поліція, замість звернутися по вияснення до виділу філії, чіпала молодого хлопця, котрий сповнив лише взятий на себе обовязок. З уваги на пізну пору, щоби уникнути неприємностей, відбулась по концерті забава для прибувших хорів та членів читалень, при чому молодь мала змогу взаїмно познайомитись. Сам концерт зробив на всіх гарне враження, а спомин з нього полишить у неодного надію на кращий розвиток культурно-освітнього життя тутешнього району.

Панахида за бл. п. В. Липинського.

Львів, 21. червня 1931.

Точно в год. 10. передпол. відслужив нині в архикатедральній церкві св. Юра о. мітрат Войнаровський в окруженні численного духовенства панахиду за душу бл. п. Вячеслава Липинського. Співав прегарно хор „Сурма" під управою п. І. Охримовича. Перед тетраподом був уставлений великий вінок з живих квітів, на лентах якого був напис: „Однодумці-учні Великому Учителеві". На панахиді явилося дуже багато українських громадян (ок) з усіх крутів населення, так, що церква була виповнена по береги.

СПОРТ.

Субота. Русь (Ужгород)—Україна (Львів) 1:1 (1:1).

Неділя. Русь (Ужгород)—Україна (Львів) 3:0 (2:0).

Ужгородська дружина Руси запрезентувалася у Львові з найкращого боку й оправдала вповні ті надії і сподівання, які звязувано з її приїздом. Коли ще першого дня, змучена довгою дорогою, не могла вона виявити й розвинути всіх своїх високих спортових вальорів, то другого дня показала нам гру, що стояла на справді високому рівні і виграла змагання легко й без напруження. Важко сказати, яка частина Руси була найкраща, бо це дружина вповні вирівняна і слабих місць у ній не було. Спільні всім грачам Руси є гострий старт до мяча, прецизність у подаванні, добре зіграння й установа на грищі, а передовсім добра фізична кондиція, яка дозволяла їм видержати правдиво мадярське темпо в обох днях до кінця. Всеж таки треба спеціяльно піднести надзвичайно певну, просто феноменальну гру воротаря Бокшая, що заслуговує вповні на назву „чоловіка-ґуми". Він ловив легко й прецизно всякі мячі: високі і „шурі", далекі, близькі і з найближчої віддалі, гострі й найгостріші, так, що викликав дійсний подив у публики, яка горячо оплескувала кожну його акцію, а після змагань розентузіязмовані видці винесли його тріюмфально на руках.

Щодо України, то вона була в суботу рівнорядним противником Руси, а навіть часто, особливож у другій половині небезпечно загрожувала її воротам, одначе всі її акції паралізував завсіди притомний і певний Бокшай. В неділю образ гри змінився остільки, що ужгородська дружина розвинула вповні всі свої сили і виявила свою високу клясу, не допустивши України навіть до почесного ґоля. Україна зробила все, що могла і на що позволила цьогорічна форма її грачів, а тих кілька небезпечних стрілів, що віддав її напад, ліквідував спокійно і справно Бокшай. В Україні заслуговував першого дня на увагу Грещук на обороні і Ґоцький старший та Воробець у нападі; другого дня — оба оборонці і Лисик та оба Ґоцькі в нападі. Найслабшою частиною України була, як звичайно, поміч й вона поносить найбільшу вину у програній.

Ґоля для України стрілив у суботу Кобзар зараз у 2. мін. гри, впакувавши мяч в сітку понад вибігаючого воротаря. Ґоля для Руси стрілив у 33. мін. Шандор. Другого дня стрільцями для Руси були: Роман I (з наріжняка) у 25. мін., правий криловий Боча (з повітря) у 40. мін., і в другій половині Роман II у 12. мін.

Публики в суботу ок. 1.500, в неділю 2.500 душ. Суддювали дуже поправно: в суботу п. Курцвайль, а в неділю п. Гавсман.

Про саму гру ширше завтра.

Субота. Україна II—IV Сокіл 4:1 (2:1).

Неділя. Україна I Б—Скала (Стрий) 1:1 (0:0).

Неділя. Україна III.—Гасмонея III. 2:2 (2:2).

Про змагання цих трьох дружин напишемо більше завтра.

Лігові змагання.

Львів. Краковія—Лехія 3:1 (2:1).

Краків. Гарбарня—Чорні 6:1 (2:1).

Краків. Висла—Рух 6:2 (4:1).

Варшава (субота). Леґія—Польонія 3:1 (4:0).

Варшава. Варта—Варшавянка 4:3 (1:3).

А-клясові змагання.

Львів. II. Сокіл—Чорні I. Б 2:2 (2:2).

Львів. Лехія I—Світезь 5:0 (2:0).

Львів: Поґонь I. Б—Гасмонея 4:2 (0:2).

Станиславів. Ревера—Поґонь (Стр.) 0:0.

Товариські змагання.

Львів (субота). **Олд-бої—Гасмонея 1:0 (1:0).** Гра при світлі рефлекторів на цитаделі. Одинокого ґоля стрілив Бач. Видців до 700.

Перемишль. Поґонь—Польонія 4:1 (3:1).

НОВИНКИ

— ПОЧТОВІ СКЛАДАНКИ розсилаємо з нинішнім числом і просимо Вп. Передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на липень виносить 5 зол.

— **Важне для Вп. старшин резерви. Фірма Віттельс, Львів, вул. Рутовського 7.** повідомляє, що улаштувала у власній управі, спільно з визначною фаховою кравецькою силою, — заведення для мундурування старшин П. В. та виконує на міру вибагливі старшинські вбрання з першорядних матеріялів більських фабрик, беручи повну ґарантію за зразкове, солідне та точне виконання. Продовж 14 днів рішила фірма **Віттельс, Львів, Рутовського 7.** **виконати старшинський мундур для реклями за ціну 200·— золотих.** 2270 1—?

— **II. річний попис елєвів Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові** (нижчі і середні роки) відбудеться в понеділок дня 22. червня ц. р. в год. 6·30 веч. — **III. річний попис елєвів** (середні і вищі роки) відбудеться в пятницю дня 26. червня в год. 7. веч. У цих пописах беруть участь елєви кляс фортепяну, скрипки, сольоспіву, флєту, клярнету і камеральної кляси. Оба пописи відбудуться у великій салі Музичного Товариства. Програмка в ціні 50 сот. заступає карту вступу. 2303 1—2

— **Відпекуються „Сель-робу“.** Члени читальні „Просвіти“ в Любичі-Дебах: Швед Іван, Онишкевич Михайло, Предко Гриць і Дембіцька Катерина переслали до нашої Редакції таку заяву: Ми, нижче підписані, заявляємо отсею дорогою, що виступаємо з членів партії „Сель-роб“, бо уважаємо її не-українською, шкідливою всьому тому, що українське та зриваємо раз на все звязки з усякими Бзделівцями і Стипківцями, уважаючи їх відтепер за наймитів чужинців і баламутів українського населення. Рівночасно кличемо до всіх тих, що йшли за покликом сель-робів, щоби вислали і свої заяви та вступали в члени У. Н. Д. О.

— **Дирекція державної школи поліжниць у Львові** повідомляє, що вписи до тої школи будуть тревати до дня 31. липня ц. р. Умови такі: 1) покінчення принайменше народньої школи, 2) покінчений 18-ий і непереступлений 35-ий рік життя, 3) фізична й умова підготовка. Кандидатки мають зголоситися письменно в речинці до 31. липня до Дирекції Державної Школи Поліжниць у Львові, вул. Піярів ч. 4 і предложити вимагані документи. На 2-літній курс поліжництва будуть прийматися передовсім кандидатки сільські, що матимуть поручення виділу повітової ради або громади. Наука тревае два роки з вакаційними феріями в місяцях серпні і вересні. Учениці мешкають та вдержуються у Львові на власний кошт, наука в школі безплатна.

— **Амнестія в Румунії.** З нагоди вступлення на престіл короля Кароля оголошено в Румунії амнестію: Всім тим, які засуджені на три місяці вязниці, дарується кару взагалі. Хто засуджений від трьох місяців до року, тому дарується кару до половини. Хто засуджений від року до пять років, тому дарується одну третину кари. Одну четвертину кари дарується всім тим, що засуджені на більше як пять років вязниці. Хто засуджений на досмертну вязницю, тому заміниться її на обмежений час. Военним інвалідам і малолітнім, що не мали більше як 18 років, дарується кару взагалі, оскільки вона виносила лише 6 місяців вязниці. А коли ця кара була більша від пів року, то дарується їм половину. Хто з них був засуджений на досмертну вязницю, тому зменшується кару на 20 літ вязниці. Хто був засуджений на грошеву кару, тому дарується її взагалі. А виїмок становлять лише випадки, коли хтось був засуджений на більше як 10.000 левів кари і коли провинився супроти митового закону з 6. квітня 1916 р., супроти лісного закону, супроти алькогольного закону з 4. червня 1927 р. і супроти спіритусового закону з 27. червня 1930 р.

— **Діти 34 народностей в одній школі.** В альбертійській столиці Едмонтоні є одна публична школа, що називається „Квінс Евеню Скул“, до якої ходять діти, що репрезентують ріжні народности. Обраховано, що діти в дотичній школі походять від родичів 34 народностей. Тепер усі вони є канадійці. Подивімся отже, якого національного походження діти ходять до едмонтонської школи. Вичисляємо: 27 американців, 2 арабів, 5 австрійців, 3 бельгійців, 4 чехословаків, 1 болгарина, 9? канадійців, 5 хінців, 1 хорват, 3 голяндців, 66 англійців, 8 французів, 12 німців, 5 греків, 6 мадярів, 3 індіян, 1 ісляндець, 26 ірляндців, 14 японців, 10 жидів, 2 югословян, 7 норвежців, 11 негрів, 22 поляків, 1 румун, 9 росіян, 53 шотляндців, 12 сербів, 7 шведів, 1 еспанець, **82 українців,** 1 валієць. В цій школі міститься, як деякі англійські часописи жартують собі, ціла Ліга Націй.

— **Скарб на дні моря.** Спілка американських промисловців хоче добути з дна моря еспанський пароплав „Князь Астурії“, що розбився на берегах Бразилії 1915 р. Тоді потонуло 450 пасажирів-німців, що верталися до батьківщини, а з ними міліон фунтів золота і пів міліона дорогоцінностей.

— **Формалістична Америка.** 3000 весільних гостей чекало минулого тижня в американськім місті Гриніч (Конектікут) на шлюб пари міліонерів пана Мура і панни Манру. Запрошення на це свято були розіслані два місяці раніше. Церква була повна. В останній хвилині священик заявив, що не може дати шлюбу, бо наречений забув на пять днів раніше оголосити урядово про свій шлюб, згідно з існуючими законами. Всякі інтервенції були надаремні. Навіть пароплав, де молода пара замовила собі два місця на пошлюбну подорож до Гонолюлю не хотів чекати.

— **Королівський „трік“.** Відомий американський письменник румунського походження, Конрад Берковічі, видав книжку „Королівський коханець“, у котрій займається особою румунського короля Кароля. В тій книжці розкриває ріжні скандали королівської румунської родини і каже, що деякі діти королевої Марії не є дітьми її чоловіка, покійного короля Фердинанда. Далі він твердить, що Кароль боявся зразу вертати з вигнання до Румунії. Тому він наймив актора, котрий був дуже подібний до нього з лиця, щоб цей появився на вулиці Букарешту і побачив, що з того вийде. Коли товпа приняла цього актора приязними окликами, Кароль рішив, що може безпечно вертати до Румунії.

— **Нова „Міс Світа“.** На річнім конкурсі краси в Ґальвестоні вибрали королевою краси на весь світ бельґійку.

— **Великий метеор.** В американськім місті Огайо, недалеко Малінти, впав великий метеор на селі. Потрясення воздуха було таке сильне, що в промірі пів милі в селі повилітали всі шиби, а в богатьох селах чути було тремтіння землі.

— **Нюйорська поліція викрила вбивників Вівіян Гордон.** Ще 25. лютого ц. р. найдено в парку Вен Кортленд в Ню Йорку задушену мотузком рудоволосу красавицю нюйорських нічних клюбів, Вівіян Ґордон. Але тайна душогубства викрилась аж за три місяці. Щойно недавно подала нюйорська поліція, що розкрила тайну. Вона увязнила шофера Ґеррі Шліттена, котрий віз 25. лютого Вівіян Ґордон і двох, що її вбили, і цей виявив усю правду. Шліттен каже, що в автомобілі віз крім Вівіян Ґордон також двох жидів з „ґеґленду“, Ґеррі Штайна (Стіна) та Самуїла Ґрінґавера. Красавицю Ґордон душив Штайн, а Ґрінґавер йому помагав, притискаючи її колінами, щоби не могла боронитись. Як задушили її, забрали її дороге футро і дорогоцінности з рук, а трупа кинули в кущі та поїхали далі. Шліттенові дали 260 долярів, щоби мовчав. Тепер після арештування він усе виявив, але поліція його скрила перед пімстою бандитів. Оба душогуби сидять у тюрмі, дожидаючи суду. Поліція каже, що Штайн і Ґрінґавер убили жінку для грабунку і також через те, що вона знала всі тайни їх бандитизму, які, як грозила, хотіла виявити. Вівіян Ґордон була розвідка, а її дочка, яку були прибрали чужі люди за свою, із сорому після задушення її мами поповнила самогубство.

— **Злодії втікли літаком.** В Канаді, недалеко Торонто, Онтеріо, зловила поліція двох злодіїв з Дітройту Мишиґен, Людвика Кіша й Адама Морґана. Оба вони ще молоді хлопці, а до Канади втікли літаком, укравши 12.000 дол. з банку в Понтіяк, Мишиґен. Наперед вони вкрали ключі до бічного входу до банку; відтак вкрали автомобіль, а вкінці літак. В ночі приїхали краденим автомобілем близько банку і пішли туди, отворили бічні двері, увійшли до банку і там скрилися. Коли рано всі поприходили до роботи, вони при помочі револьверів спакували всіх до пивниці, а самі, вхопивши два мішки з 12.000 дол. дали ногам знати. З банку побігли до недалекого автомобіля і ним поїхали на поле, де були вмістили вкрадений літак. Один з них учився вже перед тим для цеї мети три тижні летунського знання, отже полетіли. А полетіли до Канади. Зустріла їх перше мряка і вони мусіли двічі зсідати, аж вкінці покинули літак і поїхали фірою із села до міста. Тимчасом за ними счинилась погоня і вони попалися в руки поліції. Майже всі гроші віддали й остаточно добились до криміналу.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам від 15—20 червня 1931 р.: масло експортове пріма 3·20 зол.; масло десерове пріма 3·10 зол.; 20 червня: літра молока 2?—24 сот.; літра сметани 1·20 зол.; копа яєць 4·70 зол.

—o—

З кіна.

КІНО „ПАЛЯС“: **„Підводний човен С. 13“**

Картина боротьби англійських моряків із морською стихією та зі смертю. Підводний човен зударився із кораблем і йде на дно. Є на ньому теж один моряк, що має одну неясну пляму в своєму минулому. Геройською своєю поведінкою він змиє її.

Посеред трагічних сцен дрібні веселі епізоди. Моряки, що мають умерти не є духовими велитнями; вони звичайні люди, що навіть в обличчі смерти не забувають за особисті порахунки та не всилі заволодіти розпукою або ненавистю. Та над усім панує велика ідея британського вояка — чести та обовязку. Звукова фільма добре рве нерви передаючи деякі людські оклики у передсмертній боротьбі. **м. р.**

—o—

З судової салі.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ ПРОТИ О. У. Н.

Дня 20. ц. м. у процесі Врецьони, Саляка і 10 товаришів, розправа почалася зізнаннями підсудного *Миколи Ласейчука.* Ласейчук до вини не почувається, до ОУН не належав. У березні 1930 скінчив військову службу потім працював у Львові, належав до „Зорі“, приятелював зі Саляком. У „Зорі“ чув, що ремісники приготовляють замах на радянський консулят у Львові, на знак протесту проти поневолення України більшовиками і проти процесу СВУ в Харкові. Одного дня Саляк попросив його помогти йому перенести від Стецишина валізку і він помагав. Трохи ніс Саляк, трохи Ласейчук, бо валізка була тяжка. Несли через Стрілецьку площу на Вали, через вул. Руську. Саляк просив, щоби нести обережно, бо може щось розхлюпатися. Ласейчук догадувався, що в валізі є динаміт для замаху на рад. консулят, але ніс, бо думав, що такий замах здався би, як у „Зорі“ про те говорили. Подорозі поліцай спинив їх, арештував Ласейчука, а Саляк дав драла. На вул. Чарнецького надійшов якийсь аґент, поліцай сказав: „Сервус Юзьку!“ і в його присутности вдарив Ласейчука в лице. Підсудні Саляк і Стецишин підтверджують, що Ласейчук говорить правду. На питання прокуратора, Ласейчук зізнає, що Саляк мав донести валізу на ріг вул. Руської і Підваля, сісти там на трамвай, і, очевидно їхати під консулят.

Прокуратор Лівш: Чи ви також мали їхати під консулят?

Обв. Ласейчук: Якби мені Саляк був сказав, то я був би дуже радо поїхав висадити в повітря консулят.

Прокуратор: Прошу запротоколувати, що Ласейчук радо був би підкладав динаміт під консулят!

Оборонець д-р Шухевич: Чи управа „Зорі“ і пан Гевак знали про те, що ви готовите замах на консулят?

Обв. Ласейчук: Про те ніхто не знав. Ми крилися з тим перед усіми.

Далі зізнає підсудний *Ярослав Олійник.*

Він до вини не почувається, до ОУН не належав, він тільки вчився на торговельних курсах, мав виклади в „Зорі“ про націоналізм, щоби ослабити впливи комуністів серед ремісників, але про ОУН, ані УВО не говорив. Таксамо на Личакові в парку викладав лиш теоретично ідеольоґію націоналізму. Там була трава, чисте повітря і ліпше було викладати, ніж у салі „Зорі“. Те саме було на Кайзервальді, де хлопці сходилися почитати собі книжки.

Предсідник триб. Чи ви говорили ремісникам, що хто вступить до УВО, той як повстане Україна, буде офіцером?

Підс. Олійник: То смішне! Я того не міг говорити!

Підс. Іван Ткач каже: Я належав тільки до „Зорі“, а до ОУН не належав. У „Зорі“ ми собі самі урадили, що треба висадити в повітря радянський консулят, тому, що більшовики вбивають українців.

Предсідник триб.: Чи ви розуміли, що за такий замах більшовики ще дужче будуть мститися на українцях, а Польща мала би клопіт?

Підс. Ткач: Ми хотіли більшовиків трохи настрашити і підкурити, але не конче вбити, аби був гук і дим.

Предс. триб.: Але знавці ствердили, що тими матеріялами ви були би висадили в повітря цілий дім.

Підсудний Ткач мовчить. Потім признає, що він дав 60 золотих на закупно вибухових матеріялів. „Сурми“ він не читав, але поліція його била і він до того признався.

Іван Ткач признається, що одного дня Саляк просив його переховати якусь скриньку, він переховав, подивився, що там у скриньці є, і пізнав, що в скриньці є бомби. Господиня питалася, що там у скриньці є, а Ткач сказав, що білярдові кулі. Ткач також дістав від Саляка 50 золо-

тих на закупно вибухових матеріялів у Круля, бо хотів, щоби більшовицького консуля настрашити. Але йому не вдалося купити динаміту, і гроші віддав. Підчас арештування Саляка і товаришів Ткач не був у Львові, але дома. Як вернув до Львова, то вже не мав часу сховати вибухових матеріялів, бо його зараз арештували, а в його кімнаті поліція найшла бомби. Ткач твердить таксамо як і в судді присяглого, що поліція його била і що він через те сказав багато неправди.

Предсідник трибуналу читає лист Ткача до арештованого Круля, який переловлено у вязниці. У тім листі Ткач пише: „Відклич в судді те, що ти зізнав на поліції і скажи, що тебе поліція била. Не маєш чого боятися, бо від слідчого судді на поліцію не завертають". Прочитавши цей лист, предсідник каже: Видно, що ті балачки про биття на поліції це сталий спосіб оборони, коли ви його і другому поручали. І видно, що ви не мали чого боятися в судді присяглого поліції, то чому ви не відкликали зізнань у судді?

Прокуратор Ліпш: Як ви мали робити лиш замах на консуля, то пощо вам усім було 19 гранатів окрім динаміту? А як ви хотіли консуля лише настрашити, то нащо динаміту і бомб?

Підс. Ткач. Я не знав.

Оборонець д-р Шухевич: А якто було з тим Крулем, якому ви дали 80 золотих, за які він мав достарчити вам гранати. Круль, здається, поляк *і його арештували разом з вами і зараз звільнили?*

Підс. Ткач: То Круль дав нам кілька гранатів, потім взяв 80 золотих, а гранатів не дав. Його арештували і пустили.

Обвин. Жмінковський: також зізнає, що до УОН не належав. Саляк просив його переховати в себе, в кімнаті скриньку, він переховав, але не знав, що там є гранати. Був на викладах у „Зорі" і там говорили, що більшовики дусять Україну.

Предсідн. триб.: Пощо це говорили, як у „Зорі" нема українців з Радянської України? Чи ви мали йти до Київа і там кидати бомби?

Обв. Жмінковський: Ці виклади були на те, щоби ремісники не ставали комуністами.

Предс. триб.: У вас найшли „Сурму". Звідки ви її взяли?

Обв. Жмінковський: Я найшов під Преображенською церквою.

Предс. триб.: Певно, що на панахиді за Басарабову, бо всі ви кажете, що найшли „Сурму" під Преображенкою, то в церкві. Що це? Під тою церквою так сіють „Сурму" як жито? Може я найшов би собі? Алеж ви мали дві „Сурми" і в слідчого судді ви зізнали, що то від Саляка?

Обв. Жмінковський: Я так говорив, бо мене били. Крім того мене били вязні комуністи за те, що я належу до націоналістичної партії.

Предс. триб. А відки ви дістали летючки УВО?

Підс. Жмінковський: Також у Преображенській церкві хтось розкидав.

Предс. триб.: То в церкві роздають летючки УВО замість святих образків?

Предс. триб. Алеж на поліції ви зізнали, що Павук вас втягнув до УВО і давав „Сурму" та, що ви з Павуком посварилися і побилися раз на сходинах УВО.

Підс. Жмінковський: Ми раз побилися за те, що я сів за близько коло його дівчини. Він був заздрісний. (На салі сміх, судді присяглі сердечно сміються).

Прокур. Ліпш: Але ви зізнали, що ви посварилися через УВО і що Павук казав: „Ми тебе вже більше не потребуємо!".

Підс. Жмінковський: То було за дівчину. Він мене вдарив, а я йому трохи віддав.

Предс. триб. А чи Павук казав вам, що як вступите до УВО, то будете їздити автомобілем до кіна?

Підс. Жмінковський: Я і так їздив раз з Павуком до кіна автомобілем, але за свої гроші.

Жмінковський також каже, що чув начеб то члени „Зорі" мали робити демонстрацію перед радянським консулятом, і бити шиби.

Предс. триб.: Та вже шиби були вибиті! Щож ви мали бомбами бити шиби, які вже були вибиті?

Підс. Жмінковський: Говорилося, що треба консуля набити по морді, або щось підложити під будинок.

Предс. триб.: Ви на поліції зізнали все цілком інакше про Саляка. Чи вас поліція била?

Підс. Жмінковський: Не била, але мала бити.

Прокуратор: Мала бити і ви вже тому таке наговорили на Саляка, що він ховав у вас ручні ґранати і на Бардахівського, що він втягав вас до О. У. Н.?

Оборонець д-р Шухевич читає з протоколів, що Жмінковський уже в другім переслуханні відкликав свої перші зізнання.

Підсудний Семен Пасіка зізнає, що знав Бардахівського, діставав поштою книжки і газети, а раз дістав пакунок книжок і не розпечатавши, дав **Ярішові.** Потім у Яріша найшла поліція „Сурму" і Яріш сказав, що це від Пасіки, але то неправда.

Прокуратор: Чому ви писали Бардахівському: „Я тепер великий діяч".

Підс. Пасіка: Я мав перший раз в житті реферат у „Марійськім Товаристві" і жартом написав, що я великий громадський діяч.

Підсудний В. Яріш зізнає те саме, що і Пасіка, але каже, що „Сурму" дав йому невідомий чоловік, який ішов з небіщиком Н.

Предс. триб.: Ті небіщики, то найліпші свідки. Небіщики роздають „Сурму" в презенті!

ОГОЛОШЕННЯ

Катерина Романовська донька о. Григорія і Анастазії з роду Григорієвських ур. в Ступні, віяд Дубно — пошукує своїх братів о. Федора і учителя Володимира Романовських. — **Хто знавби щонебудь про них, зволить подати на адресу: St. Palejowski, Poznań, ul. Przecznica 12.** 2305

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок, 22. червня, театр замкнений.

Вівторок, 23. червня година 7·30 веч. „Королева передмістя", водевіль Крумловського (премієра).

Театр Рімнородностей (в Нар. Домі):

Від 17. до 23. н. м. театр замкнений.

Малий Міський Театр:

Нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Роскішна дівчина" (Анні Ондра) і додатки.

КАСІНО: „Скарамуш" (Рамон Новаро).

КОЛЬОСЕИ: „Бродвей", „Полумя кохання".

ЛЕВ: „Іванко музика" та звукові додатки.

МАРУСЕНЬКА: „Приятель Слеґ" та „Клюб бездітних".

ОАЗА: Звукова фільма „Христина" (Джанет Ґейнор).

ПАЛЯС: „Підводне човно С. 13".

ПАН: Звукова фільма „Сема заповідь" (Дж. Ґейнор).

ПАСАЖ: „Боротьба за Марію Рожу", „Кравчирка кохання" (Норма Шірер).

ПРОМІНЬ: „Залізна маска" (Фербенкс).

ФАТАМОРҐАНА: „Без сердець, без душі" (Генні Портен).

ХИМЕРА: „Жінка з бруку" (Люпе Велез) і додатки.

СТИЛЕВЕ: „Чортиця з Тріполісу" та Бастер Кітон.

УТІХА: „Любовний шепіт ночі", Гут Ґібсон як бандит під маскою.

Програма радіо.

Понеділок 22. червня 1931.

Варшава (1411,8) 16·00 Грамофон. плити. **Льондон** (356,3) 13·00 Орхестра. **Берлін** (419) 16·30 Солісти. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Відень** (516,5) 15·20 Концерт. **Будапешт** (550,5) 19·20 Циганська орхестра. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 15·00 Концерт для дітей.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Понеділок 22. червня 1931.

12.10, 15.10, 16.00, 17.10, 17.30, 19.35 Ґрамофон. 13.10 Метеор. комунікат. 14.50 Господарський комунікат. 15.25 Трансм. з Варшави, 16.50 Фр. лекція, 17.15 „Про практичне виховання дівчат" (відч.), 17.35 Відчит, 18.00 Концерт, 19.00 Всячина, 19.20 Фейлетон, 19.40 Рільнича скринька й біржа, 20.00 Прес. рад. денник, 20.10 Спортов. комунікат, 20.45 „Фліс"; оп. із Варшави, 22.05 Ревія.

Вівторок 23. червня 1931.

12·10, 16·00, 17·25 Ґрамофон, 15·25, 16·50, 17·35 Відчит, 17·10 Фейлетон, 18·00 Концерт, 19·00 Всячина. 19·20 „Хто найде цвіт папороті" (відч.), 19·45 Спорт. комунікат, 19·50 Оперетка, після перерви музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Богородчани:
22. VI. „Лялька".
23. VI. „Чесна Сузанна".
24. VI. „Життя Парижа".
25. VI. „Мина Мазайло".
З Богородчан іде театр до Солотвини.

Торговельна Школа Т-ва „Просвіта" у Львові, вул. Коринктів ч 1. приймає кожного дня до полудня ВПИСИ: 1) на **трирічну науку** — для хлопців і дівчат, що покінчили 7-кляс всенародньої, або 3 кляси середньої школи; 2) на **однорічний курс** — для абсольвентів (ок) 6 кляс середньої школи; 3) на курс **для абітурієнтів** — для матуристів (ок) середньої школи; 4) на **дворічну науку в Економічно-кооперативному Інституті,** з тим, що на перший рік буде прийматися **абітурієнтів** (ок) середніх шкіл, на другий абсольвентів (-тки) **курсу для абітурієнтів.** 2255 4—5

Батьківський Кружок при державній гімназії, вул. Сапіги, посередничить у піднаймі мешкань для учеників, тому просить рефлектуючих як віддати, так і приняти на станцію, зголошуватися в гімназії, до дижурних пань. Впр. Отці Пароки зволять ласкаво подати це інтересованим до відома. 2297 2—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.